

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Ps 127545 24 Pž
Brčko, 26. april 2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Roberta Jovića, kao predsjednika vijeća, Šejle Drpljanin i Srđana Nedića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Inter IKEA Systems B.V., Kraljevina Nizozemska, zastupan po punomoćniku Tariku Prolazu, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženog „BSN“ d.o.o. Brčko, Tržnica Arizona, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupan po punomoćnicima Miodragu Stojanoviću, Zoranu Periću, Bojanu Stojanoviću i Aleksandru Čokešu, advokatima iz Bijeljine, radi povrede prava na žig uvozom falsifikovanog proizvoda u Bosnu i Hercegovinu i nelojalne konkurencije, v.sp. 19.527,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 127545 19 Ps od 25. oktobra 2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26. aprila 2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog „BSN“ d.o.o. Brčko se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 127545 19 Ps od 25. oktobra 2022. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 127545 19 Ps od 25. oktobra 2022. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je na sljedeći način:

„1. Utvrđuje se da je tuženi „BSN“ d.o.o. Brčko, Tržnica Arizona bb, Brčko distrikt, povrijedio prava na žig firme Inter IKEA Systems B.V, Kraljevina Nizozemska, iz osnova povrede prava na žig, na taj način što je stavljao u promet-uvezio pod svojom firmom proizvode/baglame/ sa zaštićenim žigom tužitelja.

2. Tuženom se zabranjuje svaka dalja upotreba žigova tužitelja ili sličnih znakova/uvoz, stavljanje u promet ili bilo koja vrsta prodaje ili distribucije/ a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom izvršenja.

3. Nalaže se tuženom „BSN“ d.o.o. Brčko, tržnica Arizona bb, Brčko distrikt, da u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude o svom trošku uništi

privremeno zadržanu količinu 76.800 baglama, koje neovlašteno nose žig tužitelja, a koji su pod carinskim nadzorom UINO BiH.

4. Obavezuje se tuženi da plati sve troškove skladištenja, troškove uništenja predmetne robe u iznosu koliko isti budu iznosili a po fakturama skladištara za period skladištenja.

5. Tuženi je dužan trpjeti da se o njegovom trošku ova presuda objavi u dnevnom listu „Dnevni Avaz“.

6. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.033,20 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi „BSN“ d.o.o. Brčko (u daljem tekstu tuženi) zbog „bitnih povreda odredaba postupka“, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud „uvažavajući ovu žalbu preinači prvostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev u cjelosti i istog obaveže da snosi troškove parničnog postupka koji je imao tuženi, uključujući i troškove ovog žalbenog postupka“.

Tužilac Inter IKEA Systems B.V., Kraljevina Nizozemska (u daljem tekstu tužilac) nije podnio odgovor na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 28/18 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužioca kojim traži da sud utvrdi da je tuženi povrijedio njegovo pravo na žig uvozom falsifikovanog proizvoda u Bosnu i Hercegovinu i nelojalnom konkurencijom, te da tuženom zabrani dalje vršenje učinjene povrede i naloži uništenje privremeno zadržane količine robe koja neovlašteno nosi žig tužioca, kao i da se o tome objavi presuda o trošku tuženog, te da se tuženi obaveže na plaćanje svih troškova koji proisteknu iz ovog postupka, zasnivajući tužbeni zahtjev na navodima da je tužilac jedan od najvećih svjetskih koncerna koji se bavi prodajom namještaja i jedan od najprepoznatljivijih žigova i da je nosilac prava na međunarodno registrovani žig (koji uživa zaštitu i u Bosni i Hercegovini), a da je tuženi, pokušajem uvoza krivotvorene robe označene žigom IKEA, pokušao nelegalno iskoristiti ugled i poznatost žiga tužioca.

Postavljenom tužbenom zahtjevu tuženi se usprotivio tvrdnjom da je na svom proizvodu upotrijebio slova I, K, E, A, ali da to ne znači da je koristio zaštićeni žig tužioca, odnosno da ga je oponašao, budući da je isti zaštićen samo u figurativnom obliku, a da zbog razlike u slovima na proizvodu (veličini, položaju i rasporedu) prosječan kupac jednostavno može uočiti razliku između tužiočeve i njegove robe, bez upotrebljavanja naročite pažnje.

Prema razlozima prvostepene presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostepenom postupku utvrđene su sljedeće činjenice:

- da je (prema Potvrdi instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine od 30. januara 2020. godine o međunarodnoj registraciji žiga sa učinkom na Bosnu i Hercegovinu) na ime tužioca prijavljen žig pod brojem 926 155 sa datumom registracije 24. april 2007. godine i datumom predviđenim za njen prestanak/obnavljanje 24. april 2027. godine, a za robe i/ili usluge svrstane prema međunarodnoj klasifikaciji i to za klasu/klase 16, 20, 35 i 43;

- da je (prema Zahtjevu za preduzimanje carinskih mjera za zaštitu prava zbog povrede žiga od 11. novembra 2019. godine) tužilac zatražio preduzimanje carinskih mjera u cilju zaštite njegovih prava kao nosioca međunarodno registrovanog žiga, nakon čega je Uprava za indirektno oporezivanje Bosne i Hercegovine rješenjem od 12. novembra 2019. godine prekinula carinski postupak nad dijelom robe tuženog i privremeno zadržala robu, 76.800 komada rezervnih dijelova (baglama), označenih žigom IKEA, te pozvala tuženog da se u ostavljenom roku izjasni da li je navedene roba originalna ili se radi o krivotvorenoj robi kojom se povređuje žig nosioca prava, tj. Tužioca;

- da je (prema dopisu od 26. novembra 2019. godine) tuženi dao očitovanje na rješenje Uprave za indirektno oporezivanje Bosne i Hercegovine od 11. novembra 2019. godine i u njemu naveo da se radi o originalnoj robi kojom se ne povređuje pravo intelektualne svojine tužioca;

- da su (prema Zapisniku o uzimanju uzoraka robe za koju se sumnja da povređuje pravo intelektualne svojine od 8. januara 2020. godine) kao uzorak uzeta dva komada u najlonskoj foliji označena znakom IKEA iz robe tuženog koja je zadržana rješenjem Uprave za indirektno oporezivanje Bosne i Hercegovine od 11. novembra 2019. godine.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja,

a polazeći od toga da među parničnim strankama nije sporno da dva komada uzetih rezervnih dijelova, odnosno baglama, upakovanih u najlonsku foliju, priloženih u spisu predmeta sa natpisom IKEA, predstavljaju robu koju je tuženi pokušao uvesti,

i pri tome imajući u vidu,

da je tuženi upotrijebio naziv „IKEA“ na najlonskim folijama koji je veoma sličan žigu tužioca i na taj način povrijedio njegov zaštićeni žig, s obzirom da se upoređivanjem i običnim posmatranjem teksta na najlonskim folijama sa međunarodno registrovanim žigom tužioca, može utvrditi da su isti veoma slični, odnosno skoro identični, a da se razlika u veličini slova ne uočava na prvi pogled i eventualna različitost fonta nema uticaja na ocjenu sličnosti, te ne može biti faktor razlikovanja proizvoda, budući da povreda žiga postoji i kod upotrebe sličnih riječi za označavanje proizvoda bez obzira na tip slova i to kakve su boje, a u konkretnom slučaju zaštićeni su i naziv žiga i slika žiga,

da prosječan kupac, u konkretnom slučaju, bez naročite pažnje, ne može primijetiti razliku između naziva na najlonskoj foliji i registrovanog žiga tužioca, a da se povredom prava kojim se štite znaci razlikovanja smatra svako neovlašteno korištenje u proizvodnji i prometu zaštićenog žiga, kao i njihovo podražavanje, koje postoji ako prosječan kupac robe, bez obzira na vrstu robe, može uočiti razliku samo

ako obrati naročitu pažnju, odnosno ako žig ili znak predstavlja prevod ili transkripciju žiga i

da između naziva koji je tuženi stavljao na najlonske folije u kojima je uvezio rezervne dijelove za namještaj (baglame) i žiga tužioca postoji veoma očita sličnost koja može dovesti do zabune kod kupca,

prvostepeni sud je zaključio da je,

tužbeni zahtjev tužioca osnovan, pa je, na osnovu člana 300. Zakona o parničnom postupku, a u vezi sa članovima 49, 80, 81. i 82. Zakona o žigu („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 53/10 – u daljem tekstu Zakon o žigu), utvrdio da je povrijeđeno pravo tužioca na žig i tuženom zabranio svaku dalju upotrebu žiga tužioca i naložio mu da o svom trošku uništi privremeno zadržanu količinu od 76.800 komada baglama, te obavezao tuženog da plati sve troškove skladištenja i uništenja navedene robe i da o svom trošku objavi presudu u dnevnom listu, dok je, primjenom odredbi članova 120. i 130. Zakona o parničnom postupku, odlučio o troškovima parničnog postupka obavezujući tuženog da tužiocu nadoknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 5.033,20 KM.

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostepenu presudu tuženi tvrdi da je prvostepeni sud počinio „bitnu“ povredu odredaba parničnog postupka jer su u pobijanoj presudi, prema njegovom mišljenju, izostali razlozi o odlučnim činjenicama ili u istoj uopšte nema odlučnih činjenica, da je prilikom njenog donošenja povrijeđena odredba člana 301. Zakona o parničnom postupku, te da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje kada je u pitanju okolnost vezana za postojanje zablude prosječnog kupca u konkretnom slučaju, kao i da je pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbe Zakona o žigu.

Prije svega, u okviru žalbenog osnova povrede odredaba parničnog postupka ovaj sud cijeni neosnovanim žalbene navode tužioca da je prvostepeni sud u cijelosti zanemario niz njegovih prigovora na nedokazanost tužbe, a koji se u suštini odnose na to da je tuženi tokom postupka isticao da sporna roba nije krivotvorena i da se radi o robi dva proizvođača, te da ni jedan dokaz nije izveden na okolnosti da je sporna roba zaista krivotvorena i da je zbog toga jedini logičan zaključak da je tuženi uvezio originalne proizvode. Naime, kada je u pitanju pojam „krivotvorenja“ u kontekstu prava intelektualnog vlasništva i njegove zaštite, isti se odnosi na izradu proizvoda koji imitiraju originalan proizvod označen žigom, na način da na prvi pogled stvaraju utisak da se radi o originalnom proizvodu, najčešće sa ciljem nelegitimnog sticanja koristi od ugleda ili popularnosti koju na tržištu (kod potrošača) uživa originalan proizvod, žig ili sam nosilac žiga. Tako krivotvoren proizvod u pravilu je slabijeg i/ili neprovjerenog kvaliteta u odnosu na izvorni proizvod, pa uslijed lažnog označavanja žigom određenog nosioca prava dolazi do narušavanja kako ugleda samog žiga ili njegovog nosioca, tako i pravedne tržišne utakmice. Dakle, krivotvorenim proizvodom se, u ovom kontekstu, smatra svaki proizvod, uključujući i njegovu ambalažu, koji je bez odobrenja nosioca prava žiga, označen jednakim žigom ili žigom koji se od njega bitno ne razlikuje.

Dovodeći prethodno navedeno u vezu sa konkretnim predmetom, prvostepeni sud je na osnovu prezentovanih dokaza i to prije svega upoređivanjem uzoraka privremeno oduzete sporne robe (ambalaže - folije pakovanja) i žiga tužioca koji uživa zaštitu (u skladu sa Potvrdom Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine

o međunarodnoj registraciji žiga sa učinkom na Bosnu i Hercegovinu) utvrđivao, odnosno procjenjivao da li se u konkretnom slučaju radi o istovjetnom žigu ili postoji li podražavanje žiga tužioca tekstom koji je otisnut na najlonskoj foliji (ambalaži) u kojoj su upakovani sporni proizvodi (baglame) koje je tuženi pokušao uvesti, tj. da li se u smislu zaštite prava na žig radi o krivotvorenoj robi, te je u svojoj odluci o svim odlučnim činjenicama vezanim za to naveo razloge koji predstavljaju valjane i dovoljne razloge, zasnovane na slobodnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku, a koje kao takve prihvata i ovaj sud. Zbog toga se kao osnovani ne mogu prihvatiti žalbeni prigovori da u prvostepenoj presudi nema razloga o odlučnim činjenicama, te da bi „usljed nedostatka dokaza“ da je sporna roba krivotvorena jedini logičan zaključak bio da je tuženi uvezio originalne proizvode.

Isti je slučaj i sa navodima da je sud donošenjem prvostepene presude povrijedio odredbu člana 301. Zakona o parničnom postupku kada je tuženog obavezao da plati sve troškove skladištenja i uništenja sporne robe, s obzirom da prema njegovom mišljenju tužilac za to nema aktivnu legitimaciju, niti je izvodio dokaze vezane za nastale troškove i jer se radi o činidbi koja nije dospjela. Ovo iz razloga što je odredbom člana 80. stav (1) tačka f) Zakona o žigu propisano da u slučaju povrede žiga, tužilac ima mogućnost tužbom da zahtijeva uništenje predmeta kojima je izvršena povreda prava, dok je tačkom i) istog člana propisano da u slučaju povrede žiga može potraživati naknadu imovinske štete i opravdane troškove postupka. Kada je to tako, onda je tužilac tužbenim zahtjevom sa pravom tražio da sud, u slučaju da utvrdi povredu žiga, tuženog obaveže da snosi i troškove uništenja sporne robe, kao i troškove skladištenja, kao opravdane troškove postupka do čijeg nastanka je u ovom postupku izvjesno došlo, budući da je rješenjem Uprave za indirektno oporezivanje Bosne i Hercegovine od 12. novembra 2019. godine predmetna roba zaplijenjena do okončanja sudskog postupka.

Nadalje, kada je u pitanju pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja tokom prvostepenog postupka, tuženi u žalbi prije svega ukazuje na to da sud tokom postupka na okolnost zablude prosječnog kupca nije izveo nijedan dokaz i da je istu utvrđivao na osnovu svoje slobodne ocjene. Ovakvi žalbeni navodi nisu od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude iz razloga što su, kako je to prethodno pomenuto, prvostepenom sudu tokom postupka prezentovani adekvatni dokazi, tj. uzorak privremeno oduzete sporne robe (ambalaže - folije pakovanja) i žig tužioca koji uživa zaštitu, a koji su kao takvi sudu bili dovoljna podloga za izvođenje zaključka o tome da li je u konkretnom slučaju došlo do povrede prava na žig tužioca, odnosno, da li uslijed njihove istovjetnosti ili sličnosti postoji vjerovatnoća da bi prosječan kupac mogao biti doveden u zabludu. Vezano za žalbeni prigovor da je sud na osnovu svoje slobode ocjene utvrđivao mogućnost zablude prosječnog kupca, valja istaći to da kada je u pitanju postojanje istovjetnosti ili očiglednog podražavanja žiga, onda isto sud može sam utvrđivati, odnosno procijeniti da li se u konkretnom slučaju radi istovjetnom žigu ili se radi o podražavanju (oponašanju) žiga, kao i ocijeniti da li bi prosječan potrošač (kupac) bio u stanju da razlikuje robu koju je pokušao uvesti tuženi od robe koja nosi originalan znak zaštićenog žiga ili to kod njega (zbog istovjetnosti ili podražavanja) stvara zabunu na način da je, kupujući proizvod koji je pokušao uvesti tuženi, u uvjerenju da se radi o proizvodu tužioca. Kada je to tako, onda u tom smislu nije ni bilo potrebe da se na ovu okolnost izvode bilo kakvi dodatni dokazi i sud je upoređivanjem folije (ambalaže) sporne robe koju je pokušao uvesti tuženi i zaštićenog žiga tužioca mogao potpuno i pravilno procijeniti da li u ovom slučaju postoji vjerovatnoća da bi prosječan kupac mogao biti doveden u zabludu.

U okviru istog žalbenog osnova tuženi ukazuje na to na što bi kod povrede prava na žig sud trebao obratiti pažnju prilikom utvrđivanja postojanja identičnosti ili bitne sličnosti znakova, odnosno koje kriterijume bi u tom smislu trebao uzeti u obzir, pozivajući se na praksu Vrhovnog suda Republike Srpske i Evropskog suda za ljudska prava, ali ni ovi navodi u konačnom ne mogu biti od uticaja na pravilnost i zakonitost prvostepene presude. Naime, kada su u pitanju kriterijumi za ocjenu istovjetnosti ili sličnosti žigova, iz relevantne sudske prakse proizilazi da se vjerovatnoća zabune zasniva na vizuelnoj, zvučnoj i pojmovnoj sličnosti žigova, te ukupnom utisku stvorenom od strane njih, posebno uzimajući u obzir njihove različite i dominantne komponente, a na šta se i u žalbi tuženog sa pravom ukazuje. Stoga, kako bi se utvrdila pravilnost zaključka prvostepenog suda vezanog za sličnost zaštićenog žiga tužioca sa otisnutim tekstom (znakom) na najlonskoj foliji (ambalaži) u kojoj je bila upakovana sporna roba koju je tuženi pokušao uvesti, valja iste uporediti u pogledu pomenutih kriterijuma. Tako, što se tiče vizuelnog poređenja, žig tužioca predstavlja složeni žig koji se sastoji od verbalnog elementa „IKEA“ i figurativnog elementa koji predstavlja crni okvir, pravougaone vanjske i elipsoidne unutrašnje konture, pri čemu treba naglasiti da je verbalni element ovog žiga dominantan unutar ukupnog utiska koji stvara/ostavlja kod prosječnog potrošača, tj. isti dominira slikom ovog žiga koju relevantna javnost ima na umu. Sa druge strane, tekst koji je upotrijebljen na najlonskoj foliji u koju je upakovana sporna roba koju je tuženi pokušao uvesti predstavlja verbalni žig koji se sastoji isključivo od kombinacije slova „IKEA“. Imajući u vidu različitost fonta, stilizacije i veličine slova, ovaj sud je stava da je stepen vizuelne sličnosti ovih žigova u tom smislu nizak. Sa druge strane, kada je u pitanju njihovo zvučno poređenje, radi se o istovjetnim žigovima u kojima je iskorištena identična kombinacija slova „IKEA“, odnosno, upotrijebljena su ista slova jednakog rasporeda što ukazuje na njihovu zvučnu (slušnu) identičnost. Također, iz pojmovnog ili konceptualnog poređenja ovih žigova može se izvesti jasan zaključak da je njihov konceptualni sadržaj identičan, budući da izraz „IKEA“ kod zaštićenog žiga tužioca predstavlja neologizam, tj. fantastični (izmišljeni) pojam sačinjen od kombinacije inicijala osnivača i početnih slova sela u kojima je živio, koji je kao takav, konceptualno, identičan onome koji je upotrijebljen na najlonskoj foliji u koju je upakovana sporna roba koju je tuženi pokušao uvesti.

Kako se iz prethodno navedenog može zaključiti da su zaštićeni žig tužioca i onaj koji je upotrijebljen na najlonskoj foliji u koju je upakovana sporna roba koju je tuženi pokušao uvesti zvučno i konceptualno identični, ali da postoji nizak stepen vizuelne sličnosti verbalnih elemenata, pri tome uzevši u obzir da je žig tužioca dobro poznat i da ima ugled, što upućuje na to da kod njega kao takvog postoji veća različitost i time veća vjerovatnoća zabune prosječnog potrošača, ovaj sud je stava da je prvostepeni sud njihovim upoređivanjem pravilno zaključio da, u smislu ukupnog utiska koji ostavljaju, postoji očita sličnost koja može dovesti do zabune kod kupca, odnosno, da prosječan kupac sasvim sigurno, bez obraćanja posebne pažnje, ne može primijetiti razliku između zaštićenog žiga tužioca i naziva na najlonskoj foliji uslijed njihove velike sličnosti. Dakle, prvostepeni sud je pravilno zaključio da se zbog njihove sličnosti u konkretnom slučaju radi o podražavanju (oponašanju) zaštićenog žiga tužioca zbog kojeg bi prosječan kupac, budući da se radi o istovjetnoj robi, mogao biti doveden u zabludu, tj. pravilno zaključio da je u ovom slučaju došlo do povrede žiga tužioca u smislu člana 81. stav (2) Zakona o žigu.

Sa aspekta pravilnosti ovakvog zaključka prvostepenog suda irelevantni su žalbeni navodi da kupac namještaja teže dolazi u zabludu i da isti neće zamijeniti robu

tužioca sa robom koju je pokušao uvesti tuženi, a da je onome kome nije bitan znak svejedno šta na toj robi piše („IKEA“ ili „KEA“ ili nešto drugo), te da proizvodi tužioca nisu dostupni u drugim radnjama. Naime, nije sporno da je prilikom kupovine komada namještaja, prosječan kupac, kod njegovog odabira, pažljiviji i da tome u pravilu pridaje veći nivo pažnje, međutim, u ovom slučaju radi se o rezervnim dijelovima za namještaj – baglamama, pa se kod istih, ovaj veći nivo pažnje prosječnog kupca, definitivno ne može pretpostaviti. Osim toga, u situaciji kada je utvrđeno da postoji sličnost znaka u odnosu istu robu za koju je žig tužioca registrovan i da zbog toga postoji mogućnost dovođenja u zabludu prosječnog kupca, navodi da je kupcu kome nije bitan znak, svejedno šta na robi piše i da zbog ograničene dostupnosti proizvoda tužioca neće doći do zamjene robe, bez uticaja su na pravilnost ovakvog utvrđenja, jer se sa pravom postavlja pitanje zašto bi neko koristio znak koji je identičan zvučno, a naročito konceptualno fantastičnom – izmišljenom pojmu koji je, kao žig tužioca, registrovan i zaštićen, te takvim znakom označavao ambalažu (najlonsku foliju) iste robe koju proizvodi i tužilac, bez obzira na koji način se roba tužioca na tržištu plasira. Očito je da je ovakvo postupanje upravljeno ka sticanju koristi od ugleda ili popularnosti koju na tržištu (kod potrošača) uživa originalan proizvod, žig ili sam nosilac žiga, pa se prednjim navodima žalbe isto neosnovano pokušava relativizovati.

Tuženi u žalbi tvrdi da je razlika takva da prosječnom kupcu vrlo jednostavno može ukazati da se radi o dva proizvođača, naročito što su veličina, položaj i raspored slova različiti na proizvodima oba potrošača, međutim, s obzirom da je u obrazloženju ove odluke već ranije detaljno pojašnjeno u čemu se, kada je u pitanju ukupni utisak i mogućnost dovođenja u zabludu prosječnog kupca, na osnovu svih relevantnih kriterijuma (vizuelni, zvučni i pojmovni, cijeneći ukupan utisak) sastoji sličnost zaštićenog žiga i znaka koji je korišten na najlonskoj foliji sporne robe koju je tuženi pokušao uvesti, to je na ovom mjestu u smislu neosnovanosti ovakvih žalbenih navoda tuženog iste razloge nepotrebno ponavljati.

Kada je u pitanju pogrešna primjena materijalnog prava tuženi ističe da je nejasno na osnovu čega mu je stavom II izreke prvostepene presude nametnuta zabrana vezana za svaku dalju upotrebu žigova tužioca ili sličnih znakova, uvoz, stavljanje u promet ili bilo koja vrsta prodaje ili distribucije kada nije utvrđeno da su sporni proizvodi krivotvoreni. S tim u vezi, odredbom člana 49. stav (2) tačke od a) do d) Zakona o žigu detaljno je propisano šta nosilac žiga, u smislu njegovih isključivih prava, ima pravo zabraniti drugim licima da neovlašteno koriste, a kojim zabranama odgovara ono što, shodno odredbi člana 80. istog Zakona, tužilac tužbom može zahtijevati kada je u pitanju građanskopravna zaštita. Imajući u vidu da je sud utvrdio da je tuženi povrijedio pravo na žig tužioca prilikom pokušaja uvoza krivotvorene (u kontekstu zaštite prava intelektualnog vlasništva) sporne robe, onda je prvostepeni sud pravilnom primjenom odredbe člana 80. Zakona o žigu, stavom II izreke tuženom zabranio dalje vršenje radnji koje pravo žiga tužioca povređuju, a kako je to postavljenim tužbenim zahtjevom u skladu sa pomenutom odredbom taksativno traženo.

Nije u pravu tuženi kada navodi da je prvostepenu sud prilikom donošenja svoje odluke zanemario odredbu člana 51. Zakona o žigu, jer je nesporno da on nije stavio žig tužioca. Naime, Zakon o žigu u stav (1) člana 51. (Iscrpljenje prava nosioca žiga) propisuje da žig ne daje pravo njegovom nosiocu da zabrani korištenje u vezi s robom koju je označio žigom i stavio u promet bilo gdje u svijetu nosilac žiga ili lice koje je on ovlastio. S obzirom da sporna robu koju je tuženi pokušao uvesti očigledno nije roba

koju je tužilac označio svojim žigom i stavio u promet, niti je to uradilo neko lice koje je on ovlastio, tj. kako se u konkretnom slučaju ne radi o iscrpljenju prava nosioca žiga, onda je pomenuta zakonska odredba, suprotno žalbenim navodima u ovom predmetu, bila irelevantna za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Na koncu, tuženi odluku o troškovima prvostepenog postupka u žalbi paušalno pokušava dovesti u pitanje navodima da „osporava odluku o troškovima postupka“, pa ovaj sud iz navedenog razloga iste cijeni neosnovanim i bez uticaja na pravilnost odluke o troškovima postupka.

Kako nisu osnovani žalbeni razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu i kako prvostepena presuda nije donesena ni uz povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog odbiti i prvostepenu presudu potvrditi primjenom odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Robert Jović